

Arrest

nr. 166 326 van 22 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. D'HUYVETTER en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pasjtoen van etnische origine en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig uit het dorp Qaz Aziz Khan in het district Qarghayi van de provincie Laghman. U bent nooit naar school geweest omdat u dyslectisch bent. U hebt evenmin ooit gewerkt.

Uw oudste broer M.(...) A.(...) heeft geneeskunde gestudeerd aan de universiteit van Jalalabad. Na zijn studies werkte hij als arts voor verschillende ngo's in heel Afghanistan. De laatste twee jaar voor zijn vertrek werkte uw broer voor USAID. Omwille van zijn werkzaamheden voor de Amerikanen werd hij vanaf 1391 (maart 2012 – maart 2013) bedreigd door de taliban. Hij ontving verschillende dreigbrieven van de groepering waarin stond dat hij zijn werk moest stopzetten op straffe van de dood. Uw broer

keerde in die periode niet meer terug naar jullie ouderlijke woning in Qaz Aziz Khan uit angst dat de taliban hem iets zou aandoen en verbleef in Kabul. Hij besprak zijn problemen met zijn werkgevers en verkreeg een visum voor de Verenigde Staten. M.(...) A.(...) verliet Afghanistan in saratan 1393 (22 juni 2014 – 22 juli 2014) en woont vandaag de dag in Atlanta met zijn echtgenote. Na zijn vertrek stuurde de taliban een dreigbrief naar uw ouderlijke woning geadresseerd aan u en uw andere broer M.(...) S.(...). De taliban beschuldigde jullie van collaboratie met de Amerikanen omdat jullie broer naar de Verenigde Staten was verhuisd. Ze schreven dat jullie hun groepering moesten vervoegen en dat jullie gedood zouden worden als jullie niet zouden gehoorzamen. U en M.(...) S.(...) verlieten daarop jullie ouderlijke woning en verbleven gedurende twee maanden in de huizen van verschillende dorpelingen. Uiteindelijk besloot uw moeder dat jullie het land moesten verlaten om jullie veiligheid te garanderen. Jullie zijn vertrokken in saur 1394 (21 april 2015 – 21 mei 2015). Op de grens met Iran werden u en uw broer door de smokkelaars in verschillende auto's gezet. U, noch uw familie heeft hierna nog iets gehoord van M.(...) S.(...). U reisde alleen verder via Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 11 juni 2015 een asielaanvraag indiende.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgde documenten neer: uw taskara; een kopie van de taskara van uw vader; de enveloppe waarin deze documenten werden verstuurd; een kopie van de 'Letter of Recommendation for SIV (Special Immigration Visa) for Dr. M.(...) A.(...)' uitgereikt door Deloitte op 02/03/2013; een kopie van de 'Employment Verification Letter' uitgereikt door Deloitte op 29/04/2013; een kopie van de 'Chief of Mission Approval for Afghanistan Special Immigrant Visa Status' uitgereikt door de 'Embassy of the United States of America' te Kabul op 18/06/2013; een kopie van de pagina met visum voor de Verenigde Staten van het paspoort van M.(...) A.(...); en een mail die werd gestuurd door een centrumbegeleider van het opvangcentrum Alseberg op 27/10/2015 in uw naam met daarin uw mailadres.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden besloten dat u er niet in slaagt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u uiterst vage verklaringen aflegde over uw beweerde broer M.(...) A.(...). Zo verklaarde u op 22 juni 2015 op de DVZ dat uw broer boven de 30 jaar is (Verklaring DVZ, d.d. 22/06/2015, vraag 17). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dat M.(...) A.(...) 32 jaar oud is (gehoorverslag CGVS, p.8). Op de kopie van het visum voor de Verenigde Staten van uw broer dat u hebt neergelegd, staat evenwel aangegeven dat hij op 1 januari 1981 is geboren, wat wilt zeggen dat hij nu 34 jaar oud zou zijn. Dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de identiteitsgegevens van M.(...) A.(...) die op de door u neergelegde documenten staan te lezen, roept vragen op. U stelde voorts dat M.(...) A.(...) vier jaar geleden is getrouwd maar wanneer u werd gevraagd hoe zijn echtgenote heet, moest u het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p.8). U vervolgens gevraagd of uw broer en zijn vrouw kinderen hebben, antwoordde u dat ze indertijd geen kinderen hadden maar dat u niet weet of ze nu al dan niet kinderen hebben (gehoorverslag CGVS, p.8). Wat een zeer bedenkelijk antwoord is daar u – volgens uw verklaringen – elk weekend met uw broer spreekt (gehoorverslag CGVS, p.10). Het mag dan ook verbazen dat u geen duidelijk antwoord kan geven op voornoemde zeer eenvoudige vraag. U kon overigens evenmin vertellen wat uw broer momenteel doet in de Verenigde Staten (gehoorverslag CGVS, p.10-11). U kwam niet verder dan vaagweg te antwoorden dat hij voor de Amerikanen werkt (gehoorverslag CGVS, p.10). Dit alles roept verdere vragen op bij uw beweerde familieband met M.(...) A.(...). Gevraagd naar zijn telefoonnummer, daar u – zoals hierboven aangegeven – verklaarde in België elk weekend met uw broer te bellen, repliceerde u dat zijn nummer in het opvangcentrum ligt (gehoorverslag CGVS, p.11). Gevraagd of zijn nummer in uw gsm staat opgeslagen, stelde u het gewoon op een papier te hebben geschreven (gehoorverslag CGVS, p.11). Gevraagd waarom u het nummer van uw broer met wie u wekelijks telefoneert, niet hebt opgeslagen in uw gsm, herhaalde u nietszeggend dat u het gewoon op een papier hebt geschreven (gehoorverslag CGVS, p.11). Voorts legde u uiterst gebrekkige verklaringen af over de werkzaamheden van uw broer. Gevraagd wat voor werk uw broer heeft gedaan na het beëindigen van zijn studies geneeskunde, antwoordde u dat hij als dokter heeft gewerkt voor verschillende ngo's (gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd voor welke ngo's uw broer heeft gewerkt, repliceerde u die informatie niet te hebben (gehoorverslag CGVS, p.9-10). U kon niet aangeven of uw broer voor Afghaanse en/of buitenlandse ngo's werkzaam was (gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd op welke plaatsen uw broer werkte, stelde u dat hij niet vertelde waar hij juist werkte maar dat hij in alle provincies van Afghanistan kwam (gehoorverslag CGVS, p.9). Het enige dat u kon vertellen was dat uw broer de laatste twee jaar in Afghanistan voor de Amerikanen heeft gewerkt, met name voor

USAID (gehoorverslag CGVS, p.10). U kon niet uitleggen uit wat uw broer zijn laatste job bij USAID bestond, noch kon u aangeven waar hij gestationeerd was tijdens zijn werk voor USAID (gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd hoeveel geld A.(...) verdiende, moest u het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p.10). Volgens uw verklaringen vertelde M.(...) A.(...) aan niemand iets over zijn werk (gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd of u aan uw broer informatie hebt gevraagd over zijn voormalige werkzaamheden nu hij in de Verenigde Staten is, antwoordde u negatief en gaf u als uitleg dat uw broer die zaken niet met u bespreekt (gehoorverslag CGVS, p.12). U erop wijzend dat u uw land hebt moeten verlaten net omwille van het werk van uw broer en gevraagd waarom u zich aldus niet informeert bij uw broer over zijn werkzaamheden in Afghanistan, repliceerde u dat het nutteloos was daar hij ouder is dan u en u dergelijke vragen niet stelde (gehoorverslag CGVS, p.12). Er mag nochtans verwacht worden dat u meer moeite zou doen om informatie te vergaren bij uw broer over zijn werkzaamheden, te meer daar hij wel bereid bleek om enkele werkdocumenten op te sturen (gehoorverslag CGVS, p.13). Uw gebrek aan interesse ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Hierbij dient ten slotte nog opgemerkt te worden dat het bedenkelijk is dat de mensen in uw dorp geen vragen zouden hebben gesteld over het werk van M.(...) A.(...) (gehoorverslag CGVS, p.18). U erop wijzend dat dat vreemd is gezien noch u, noch M.(...) S.(...) werkten en jullie geen landbouwgronden of dieren hadden om geld te verdienen (gehoorverslag CGVS, p.6-7 en 12) en er aldus toch verwacht kan worden dat de dorpelingen vragen zouden stellen over de manier waarop uw familie inkomsten vergaarde, repliceerde u dat de mensen geen vragen stelden omdat het hun zaken niet zijn (gehoorverslag CGVS, p.18). Uw verklaringen weten niet te overtuigen de Afghaanse context in acht nemend. U verklaarde voorts dat uw broer zijn werkdocumenten ongeveer een maand geleden heeft doorgemailed naar het mailadres van een vriend van u (gehoorverslag CGVS, p.14). Er werd u gevraagd deze mail van uw broer na het gehoor zo snel mogelijk door te sturen naar het Commissariaat-generaal (gehoorverslag CGVS, p.14). Dezelfde dag van het gehoor op het CGVS werd er een mail verstuurd vanuit het opvangcentrum waar u verblijft met vermelding van uw mailadres, zijnde: Kazimshaida1@gmail.com. Tot op heden hebt u de mail die uw broer zou hebben gestuurd naar uw vriend met in bijlage zijn werkdocumenten, niet doorgestuurd naar het Commissariaat-generaal zoals u nochtans duidelijk werd gevraagd (gehoorverslag CGVS, p.14). Overigens is het zeer bedenkelijk dat u aan uw broer zou vragen de werkdocumenten naar uw vriend te mailen als u eigenlijk zelf over een mailadres beschikt. Het roept bovendien vragen op dat u tijdens het gehoor verklaarde niet te weten hoe internet te gebruiken (gehoorverslag CGVS, p.19-20), om even later uw mailadres te laten doorsturen. Voorgaande vaststellingen doen vermoeden dat u op een andere wijze aan de door u neergelegde werkdocumenten van M.(...) A.(...) bent geraakt dan u voorhoudt. Hierbij dient er verder opgemerkt te worden dat u zich niet de moeite hebt getroost om aan iemand te vragen de werkdocumenten te vertalen of de korte inhoud ervan te geven (gehoorverslag CGVS, p.14), wat opnieuw wijst op een gebrek aan interesse van uw kant. Wat betreft deze documenten, dient er voorts nog op gewezen te worden dat u geenszins hebt aangetoond dat M.(...) A.(...) effectief uw broer is. U erop wijzend dat u bewijs moet leveren dat jullie broers zijn, repliceerde u geen foto's te hebben en stelde u dat het feit dat jullie dezelfde vadersnaam hebben, een bewijs is van jullie familieband (gehoorverslag CGVS, p.19). In de werkdocumenten van M.(...) A.(...) staat echter nergens uw vadersnaam, zijnde M.(...) Q.(...) (gehoorverslag CGVS, p.7-8 en 14), vermeld. Bovendien kan een gemeenschappelijke familienaam op zich hoe dan ook geen sluitend bewijs vormen van een familieband.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat de eigenaar van de door u neergelegde (werk)documenten effectief uw broer is. Daar uw beweerde familieband met deze persoon aan de basis ligt van uw voorgehouden problemen met de taliban, ondergraaft deze vaststelling dan ook de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Bovendien heeft het Commissariaat-generaal nog een aantal ernstige bedenkingen aangaande uw asielrelaas die de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnen. Zo legde u uiterst beknopte en weinig doorleefde verklaringen af over de problemen met de taliban die uw gezin zou hebben gekend. U kwam niet verder dan aan te geven dat uw broer dreigbrieven ontving van de taliban waarin stond dat hij moest stoppen met zijn werk, dat hij zijn werkgevers inlichtte, een visum kreeg en is vertrokken, waarna u en uw andere broer M.(...) S.(...), een dreigbrief ontvingen van de taliban en jullie op jullie beurt ook zijn vertrokken (gehoorverslag CGVS, p.17). Gevraagd de problemen van uw broer te contextualiseren, repliceerde u dat hij met uw moeder over de problemen sprak (gehoorverslag CGVS, p.17). U erop wijzend dat van u verwacht wordt toch iets meer informatie te geven, gaf u aan niet te weten wat er werd gezegd tussen uw broer en uw moeder (gehoorverslag CGVS, p.17-18). Gevraagd hoeveel brieven uw broer ontving, moest u het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p.18). Gevraagd hoe uw broer reageerde op de brief die bij jullie woning werd achtergelaten, stelde u opnieuw het niet te weten (gehoorverslag CGVS, p.19).

U verklaarde dat uw broer de laatste periode dat hij niet meer naar huis kwam, op zijn werkplaats in Kabul verbleef (gehoorverslag CGVS, p.19). Gevraagd wat u bedoelde met "de laatste periode",

antwoordde u dat u het had over de periode voor zijn vertrek naar de Verenigde Staten (gehoorverslag CGVS, p.19). Gevraagd of het ging over een paar dagen, weken, maanden of jaren, stelde u het niet te weten (gehoorverslag CGVS, p.19). U erop wijzend dat er een verschil is tussen een paar dagen en jaren, antwoordde u dat hij daar waarschijnlijk minder dan een jaar verbleef (gehoorverslag CGVS, p.19), wat een zeer vage tijds aanduiding is. Gevraagd wanneer u M.(...) A.(...) voor het laatst hebt gezien, stelde u vaagweg dat dat lang geleden is (gehoorverslag CGVS, p.19). Opnieuw gevraagd wanneer u hem voor het laatst hebt gezien, antwoordde u opnieuw zeer vaag met "lang geleden, minder dan twee jaar geleden" (gehoorverslag CGVS, p.19). Gevraagd hoeveel tijd voor zijn vertrek naar Amerika u uw broer voor het laatst hebt gezien, kon u geen antwoord geven (gehoorverslag CGVS, p.19). Uw onduidelijke en ontwijkende antwoorden zetten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op de helling.

Verder verklaart u dat u en M.(...) S.(...) vier maanden na het vertrek van jullie broer voor het eerst werden bedreigd door de taliban (gehoorverslag CGVS, p.20). Volgens uw verklaringen is M.(...) A.(...) vertrokken in saratan 1393 (gehoorverslag CGVS, p.10), wat overeenkomt met de periode tussen 22 juni 2014 en 22 juli 2014. Aldus zou de taliban de dreigbrief hebben gestuurd in oktober of november 2014. U kon zelf niet vertellen in welke maand jullie de dreigbrief hebben ontvangen, noch kon u aangeven hoeveel tijd voor jullie vertrek uit Afghanistan de brief werd achtergelaten bij uw ouderlijke woning (gehoorverslag CGVS, p.20-21). Voorts stelde u na ontvangst van de brief nog twee maanden te zijn ondergedoken in de huizen van verschillende dorpelingen waarna jullie Afghanistan hebben verlaten (gehoorverslag CGVS, p.20). Dat wil zeggen dat jullie tot december 2014 of januari 2015 ondergedoken waren en daarna het land hebben verlaten. U verklaarde tijdens het gehoor echter in saur 1394 te zijn vertrokken uit uw land van herkomst (gehoorverslag CGVS, p.16), wat overeenstemt met de periode tussen 21 april 2015 en 21 mei 2015. Uw incoherente verklaringen zetten verder vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban.

Bovenstaande vaststellingen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde problemen met de taliban omwille van de werkzaamheden van uw beweerde broer, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De overige door u neergelegde documenten veranderen niets aan de genomen beslissing. Uw taskara en de taskara van uw vader houden geen verband met de door u aangehaalde problemen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Ter zake dient er opgemerkt te worden dat u essentiële informatie achterhoudt voor het Commissariaat-generaal. U verklaarde dat u nooit hebt moeten werken in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p.6). Gevraagd hoe u financieel rondkwam als u nooit hebt gewerkt, antwoordde u dat uw broer werk had (gehoorverslag CGVS, p.6). U stelde dat M.(...) A.(...) u, uw moeder en uw andere broer M.(...) S.(...) - die tevens universitaire studies zou hebben gevolgd -, onderhield (gehoorverslag CGVS, p.6, 10 en 12). Gevraagd of u zelf ooit werk hebt gezocht, antwoordde u negatief (gehoorverslag CGVS, p.6). U voegde daaraan toe dat u niet onderricht bent en dat uw broers niet wilden dat u als arbeider zou werken (gehoorverslag CGVS, p.6). Volgens uw verklaringen hield u zich bezig met inkopen te doen, thuis te werken, cricket te spelen en te vissen in de rivier met uw vrienden (gehoorverslag CGVS, p.6-7). Voorts verklaarde u dat u het bedrag van 16.000 dollar voor de reis van u en uw broer M.(...) S.(...), in één keer zou hebben betaald aan de smokkelaar dankzij het spaargeld dat M.(...) A.(...) opzij kon leggen (gehoorverslag CGVS, p.16-17). Zoals hierboven vastgesteld, hebt u echter geenszins aannemelijk

gemaakt dat M.(...) A.(...) uw broer is. Bovendien blijkt u over een smartphone en een e-mailadres te beschikken, wat moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met uw bewering analfabeet te zijn (Verklaring DVZ, d.d. 22/06/2015, vraag 11). Gelet op voorgaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u het Commissariaat-generaal volledig in het ongewisse laat over de manier waarop u financieel rondkwam in Afghanistan en over uw scholingsgraad en werkelijke levensomstandigheden aldaar. Dat u doelbewust deze informatie achterhoudt, doet vermoeden dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst op een kapitaalkrachtig netwerk kan steunen. Aldus kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat u, een alleenstaande, jongvolwassen man die tot de Pasjtoense meerderheid behoort (gehoorverslag CGVS, p.3 en 7) en die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, zich in de hoofdstad Kabul kan vestigen teneinde zich te onttrekken aan de situatie in uw regio van herkomst en aldaar in uw levensonderhoud te voorzien. Uw loutere bewering dat u niet bekend bent met andere regio's in Afghanistan dan met uw regio van herkomst (gehoorverslag CGVS, p.22), doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u bewust geen zicht biedt op uw werkelijke scholingsgraad, werkervaring en het familiaal en financieel netwerk waarop u bij een eventuele hervestiging in Kabul zou kunnen terugvallen.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Kabul, dient verwezen te worden naar onderstaande appreciatie.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Kabul-stad, oktober 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève) en van de artikelen 48/3 en 48/4, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoeker verwijst naar de algemene beginselen vervat in artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève en in artikel 4, lid 2, 3 en 5 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU).

Verzoeker stelt dat zijn relaas aan deze algemene vereisten voldoet. Hij stelt dat hij een omstandige beschrijving heeft gegeven van de feiten die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging en een reëel risico op het lijden van ernstige schade en dat hij verschillende stukken heeft overgemaakt die zijn feitenrelaas staven. Hij voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte geweigerd heeft om geloof te hechten aan zijn verklaringen, minstens om hem het voordeel van de twijfel te gunnen en hem de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. Verzoeker acht de materiële motiveringsplicht geschonden, in de mate dat de motieven van de bestreden beslissing deze beslissing niet in rechte zouden kunnen ondersteunen. Daarenboven zou het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel hebben geschonden door geen geloof te hechten aan verzoekers verklaringen.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoeksters asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden besloten dat u er niet in slaagt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u uiterst vage verklaringen aflegde over uw beweerde broer M.(...) A.(...). Zo verklaarde u op 22 juni 2015 op de DVZ dat uw broer boven de 30 jaar is (Verklaring DVZ, d.d. 22/06/2015, vraag 17). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dat M.(...) A.(...) 32 jaar oud is (gehoorverslag CGVS, p.8). Op de kopie van het visum voor de Verenigde Staten van uw broer dat u hebt neergelegd, staat evenwel aangegeven dat hij op 1 januari 1981 is geboren, wat wilt zeggen dat hij nu 34 jaar oud zou zijn. Dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de identiteitsgegevens van M.(...) A.(...) die op de door u neergelegde documenten staan te lezen, roept vragen op.

U stelde voorts dat M.(...) A.(...) vier jaar geleden is getrouwd maar wanneer u werd gevraagd hoe zijn echtgenote heet, moest u het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p.8). U vervolgens gevraagd of uw broer en zijn vrouw kinderen hebben, antwoordde u dat ze indertijd geen kinderen hadden maar dat u niet weet of ze nu al dan niet kinderen hebben (gehoorverslag CGVS, p.8). Wat een zeer bedenkelijk antwoord is daar u – volgens uw verklaringen – elk weekend met uw broer spreekt (gehoorverslag CGVS, p.10). Het mag dan ook verbazen dat u geen duidelijk antwoord kan geven op voornoemde zeer eenvoudige vraag. U kon overigens evenmin vertellen wat uw broer momenteel doet in de Verenigde Staten (gehoorverslag CGVS, p.10-11). U kwam niet verder dan vaagweg te antwoorden dat hij voor de Amerikanen werkt (gehoorverslag CGVS, p.10). Dit alles roept verdere vragen op bij uw beweerde familieband met M.(...) A.(...).

Gevraagd naar zijn telefoonnummer, daar u – zoals hierboven aangegeven – verklaarde in België elk weekend met uw broer te bellen, repliceerde u dat zijn nummer in het opvangcentrum ligt (gehoorverslag CGVS, p.11). Gevraagd of zijn nummer in uw gsm staat opgeslagen, stelde u het gewoon op een papier te hebben geschreven (gehoorverslag CGVS, p.11). Gevraagd waarom u het nummer van uw broer met wie u wekelijks telefoneert, niet hebt opgeslagen in uw gsm, herhaalde u nietszeggend dat u het gewoon op een papier hebt geschreven (gehoorverslag CGVS, p.11).

Voorts legde u uiterst gebrekkige verklaringen af over de werkzaamheden van uw broer. Gevraagd wat voor werk uw broer heeft gedaan na het beëindigen van zijn studies geneeskunde, antwoordde u dat hij als dokter heeft gewerkt voor verschillende ngo's (gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd voor welke ngo's uw broer heeft gewerkt, repliceerde u die informatie niet te hebben (gehoorverslag CGVS, p.9-10). U kon niet aangeven of uw broer voor Afghaanse en/of buitenlandse ngo's werkzaam was (gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd op welke plaatsen uw broer werkte, stelde u dat hij niet vertelde waar hij juist werkte maar dat hij in alle provincies van Afghanistan kwam (gehoorverslag CGVS, p.9). Het enige dat u kon vertellen was dat uw broer de laatste twee jaar in Afghanistan voor de Amerikanen heeft gewerkt, met name voor USAID (gehoorverslag CGVS, p.10). U kon niet uitleggen uit wat uw broer zijn laatste job bij USAID bestond, noch kon u aangeven waar hij gestationeerd was tijdens zijn werk voor USAID (gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd hoeveel geld A.(...) verdiende, moest u het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p.10). Volgens uw verklaringen vertelde M.(...) A.(...) aan niemand iets over zijn werk (gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd of u aan uw broer informatie hebt gevraagd over zijn voormalige werkzaamheden nu hij in de Verenigde Staten is, antwoordde u negatief en gaf u als uitleg dat uw broer die zaken niet met u bespreekt (gehoorverslag CGVS, p.12). U erop wijzend dat u uw land hebt moeten verlaten net omwille van het werk van uw broer en gevraagd waarom u zich aldus niet informeert bij uw broer over zijn werkzaamheden in Afghanistan, repliceerde u dat het nutteloos was daar hij ouder is dan u en u dergelijke vragen niet stelde (gehoorverslag CGVS, p.12). Er mag nochtans verwacht worden dat u meer moeite zou doen om informatie te vergaren bij uw broer over zijn werkzaamheden, te meer daar hij wel bereid bleek om enkele werkdocumenten op te sturen (gehoorverslag CGVS, p.13). Uw gebrek aan interesse ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Hierbij dient ten slotte nog opgemerkt te worden dat het bedenkelijk is dat de mensen in uw dorp geen vragen zouden hebben gesteld over het werk van M.(...) A.(...) (gehoorverslag CGVS, p.18). U erop wijzend dat dat vreemd is gezien noch u, noch M.(...) S.(...) werkten en jullie geen landbouwgronden of dieren hadden om geld te verdienen (gehoorverslag CGVS, p.6-7 en 12) en er aldus toch verwacht kan worden dat de dorpingen vragen zouden stellen over de manier waarop uw familie inkomsten vergaarde, repliceerde u dat de mensen geen vragen stelden omdat het hun zaken niet zijn (gehoorverslag CGVS, p.18). Uw verklaringen weten niet te overtuigen (...).

U verklaarde voorts dat uw broer zijn werkdocumenten ongeveer een maand geleden heeft doorgemailed naar het mailadres van een vriend van u (gehoorverslag CGVS, p.14). Er werd u gevraagd deze mail van uw broer na het gehoor zo snel mogelijk door te sturen naar het Commissariaat-generaal (gehoorverslag CGVS, p.14). Dezelfde dag van het gehoor op het CGVS werd er een mail verstuurd vanuit het opvangcentrum waar u verblijft met vermelding van uw mailadres, zijnde: Kazimshaida1@gmail.com. Tot op heden hebt u de mail die uw broer zou hebben gestuurd naar uw vriend met in bijlage zijn werkdocumenten, niet doorgestuurd naar het Commissariaat-generaal zoals u nochtans duidelijk werd gevraagd (gehoorverslag CGVS, p.14). Overigens is het zeer bedenkelijk dat u aan uw broer zou vragen de werkdocumenten naar uw vriend te mailen als u eigenlijk zelf over een mailadres beschikt. Het roept bovendien vragen op dat u tijdens het gehoor verklaarde niet te weten hoe internet te gebruiken (gehoorverslag CGVS, p.19-20), om even later uw mailadres te laten doorsturen. Voorgaande vaststellingen doen vermoeden dat u op een andere wijze aan de door u neergelegde werkdocumenten van M.(...) A.(...) bent geraakt dan u voorhoudt.

Hierbij dient er verder opgemerkt te worden dat u zich niet de moeite hebt getroost om aan iemand te vragen de werkdocumenten te vertalen of de korte inhoud ervan te geven (gehoorverslag CGVS, p.14), wat opnieuw wijst op een gebrek aan interesse van uw kant. Wat betreft deze documenten, dient er voorts nog op gewezen te worden dat u geenszins hebt aangetoond dat M.(...) A.(...) effectief uw broer is. U erop wijzend dat u bewijs moet leveren dat jullie broers zijn, repliceerde u geen foto's te hebben en stelde u dat het feit dat jullie dezelfde vadersnaam hebben, een bewijs is van jullie familieband (gehoorverslag CGVS, p.19). In de werkdocumenten van M.(...) A.(...) staat echter nergens uw vadersnaam, zijnde M.(...) Q.(...) (gehoorverslag CGVS, p.7-8 en 14), vermeld. Bovendien kan een gemeenschappelijke familienaam op zich hoe dan ook geen sluitend bewijs vormen van een familieband.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat de eigenaar van de door u neergelegde (werk)documenten effectief uw broer is. Daar uw beweerde familieband met deze persoon aan de basis ligt van uw voorgehouden problemen met de taliban, ondergraaft deze vaststelling dan ook de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Bovendien heeft het Commissariaat-generaal nog een aantal ernstige bedenkingen aangaande uw asielrelaas die de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnen. Zo legde u uiterst beknopte en weinig doorleefde verklaringen af over de problemen met de taliban die uw gezin zou hebben gekend. U kwam niet verder dan aan te geven dat uw broer dreigbrieven ontving van de taliban waarin stond dat hij moest stoppen met zijn werk, dat hij zijn werkgevers inlichtte, een visum kreeg en is vertrokken, waarna u en uw andere broer M.(...) S.(...), een dreigbrief ontvingen van de taliban en jullie op jullie beurt ook zijn vertrokken (gehoorverslag CGVS, p.17). Gevraagd de problemen van uw broer te contextualiseren, repliceerde u dat hij met uw moeder over de problemen sprak (gehoorverslag CGVS, p.17). U erop wijzend dat van u verwacht wordt toch iets meer informatie te geven, gaf u aan niet te weten wat er werd gezegd tussen uw broer en uw moeder (gehoorverslag CGVS, p.17-18). Gevraagd hoeveel brieven uw broer ontving, moest u het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p.18). Gevraagd hoe uw broer reageerde op de brief die bij jullie woning werd achtergelaten, stelde u opnieuw het niet te weten (gehoorverslag CGVS, p.19).

U verklaarde dat uw broer de laatste periode dat hij niet meer naar huis kwam, op zijn werkplaats in Kabul verbleef (gehoorverslag CGVS, p.19). Gevraagd wat u bedoelde met "de laatste periode", antwoordde u dat u het had over de periode voor zijn vertrek naar de Verenigde Staten (gehoorverslag CGVS, p.19). Gevraagd of het ging over een paar dagen, weken, maanden of jaren, stelde u het niet te weten (gehoorverslag CGVS, p.19). U erop wijzend dat er een verschil is tussen een paar dagen en jaren, antwoordde u dat hij daar waarschijnlijk minder dan een jaar verbleef (gehoorverslag CGVS, p.19), wat een zeer vage tijdsaanduiding is. Gevraagd wanneer u M.(...) A.(...) voor het laatst hebt gezien, stelde u vaagweg dat dat lang geleden is (gehoorverslag CGVS, p.19). Opnieuw gevraagd wanneer u hem voor het laatst hebt gezien, antwoordde u opnieuw zeer vaag met "lang geleden, minder dan twee jaar geleden" (gehoorverslag CGVS, p.19). Gevraagd hoeveel tijd voor zijn vertrek naar Amerika u uw broer voor het laatst hebt gezien, kon u geen antwoord geven (gehoorverslag CGVS, p.19). Uw onduidelijke en ontwijkende antwoorden zetten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op de helling.

Verder verklaart u dat u en M.(...) S.(...) vier maanden na het vertrek van jullie broer voor het eerst werden bedreigd door de taliban (gehoorverslag CGVS, p.20). Volgens uw verklaringen is M.(...) A.(...) vertrokken in saratan 1393 (gehoorverslag CGVS, p.10), wat overeenkomt met de periode tussen 22 juni 2014 en 22 juli 2014. Aldus zou de taliban de dreigbrief hebben gestuurd in oktober of november 2014. U kon zelf niet vertellen in welke maand jullie de dreigbrief hebben ontvangen, noch kon u aangeven hoeveel tijd voor jullie vertrek uit Afghanistan de brief werd achtergelaten bij uw ouderlijke woning (gehoorverslag CGVS, p.20-21). Voorts stelde u na ontvangst van de brief nog twee maanden te zijn ondergedoken in de huizen van verschillende dorpelingen waarna jullie Afghanistan hebben verlaten (gehoorverslag CGVS, p.20). Dat wil zeggen dat jullie tot december 2014 of januari 2015 ondergedoken waren en daarna het land hebben verlaten. U verklaarde tijdens het gehoor echter in saur 1394 te zijn vertrokken uit uw land van herkomst (gehoorverslag CGVS, p.16), wat overeenstemt met de periode tussen 21 april 2015 en 21 mei 2015. Uw incoherente verklaringen zetten verder vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban.

Bovenstaande vaststellingen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde problemen met de taliban omwille van de werkzaamheden van uw beweerde broer, zodat u

ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De overige door u neergelegde documenten veranderen niets aan de genomen beslissing. Uw taskara en de taskara van uw vader houden geen verband met de door u aangehaalde problemen. (...)

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk, vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Aangaande de in de bestreden beslissing weergegeven vaststelling dat verzoeker uiterst vage verklaringen aflegde over zijn beweerde broer M. A. geeft verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij tijdens zijn gehoor erg onder de indruk was van het aantal daarbij aanwezige personen en heel zenuwachtig was. Verzoeker wijst erop dat hij gedurende vier uur werd gehoord en er slechts in één pauze werd voorzien, terwijl het volgens het gehoorhandvest van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangewezen zou zijn om telkens na ongeveer anderhalf uur in een pauze te voorzien. Bovendien werden er volgens verzoeker op een gegeven moment te veel vragen tegelijkertijd gesteld, hetgeen voor hem zeer verwarrend zou zijn overgekomen en waardoor hij de indruk zou hebben gekregen dat hij zeer snel een antwoord moest kunnen geven. Verzoeker maakt tevens melding van misverstanden in de communicatie met de tolk voor wat betreft de leeftijd van zijn broer M. A. Verzoeker werpt verder op dat zijn zeer lage scholingsgraad maakt dat hij moeilijkheden heeft om gedetailleerde informatie te geven over de specifieke situatie in Afghanistan en de werkzaamheden van zijn broer. Stress en vermoeidheid verklaren volgens verzoeker waarom hij moeite had om de vragen in verband met tijdsaanduidingen te beantwoorden. Tot slot is verzoeker van mening dat eventuele incoherente verklaringen aangaande deze tijdsaanduidingen “*futiel*” kunnen worden genoemd en wijst hij erop niet te zijn geconfronteerd met de tegenstrijdigheden tijdens zijn gehoor.

De Raad is van oordeel dat verzoeker, waar hij zich beroept om het argument dat hij last had van stress, zenuwachtigheid en vermoeidheid, er niet in slaagt de talrijke in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te verklaren of te weerleggen. Iedere asielzoeker staat immers bloot aan een zekere vorm van stress en zenuwachtigheid tijdens de gehoren. Dit doet echter geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker tijdens het gehoor naar het einde toe weliswaar tweemaal heeft aangegeven dat hij last had van vermoeidheid respectievelijk stress (stuk 5, gehoorverslag, p. 21, 22) maar dat uit het gehoorverslag niet blijkt dat dit hem dermate parten zou hebben gespeeld dat dit zijn vermogen om de vragen te begrijpen en er concreet op te antwoorden zou hebben aangetast. Door eenvoudigweg te wijzen op de duur van zijn gehoor verklaart verzoeker evenmin de gedane vaststellingen. Uit het gehoorverslag blijkt dat de dossierbehandelaar na ongeveer anderhalf uur een pauze van een half uur heeft ingelast (stuk 5, gehoorverslag, p. 11) om vervolgens verzoeker gedurende iets minder dan twee uur verder te verhoren (*Ibid.*, p. 23). De Raad acht deze duurtijden niet onredelijk en wijst erop dat eventuele richtlijnen dienaangaande hoe dan ook niet bindend zijn. Uit ditzelfde verslag blijkt bovendien dat de vragen één voor één werden gesteld. Overigens kan nergens uit worden afgeleid dat verzoeker de tijd niet kreeg om over zijn antwoorden na te denken of dat hij ertoe zou zijn aangespoord vlugger te antwoorden. Waar verzoeker beweert dat bepaalde misverstanden, meer bepaald aangaande de leeftijd van zijn broer, zijn ontstaan doordat er een communicatieprobleem zou geweest zijn, stelt de Raad vast dat verzoeker tot tweemaal toe verklaarde de tolk goed te hebben verstaan (stuk 5, gehoorverslag, p. 2 en 22) en dat nergens uit de stukken van zijn dossier blijkt dat hij ooit opmerkingen heeft geformuleerd over eventuele vertaal- of andere communicatieproblemen tijdens zijn gehoor, hoewel hem uitdrukkelijk werd meegedeeld dergelijke problemen onmiddellijk te melden (*ibid.*, p. 1). Uit het gehoorverslag blijkt bovendien dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde en dat verzoeker kennelijk kon volgen en de logica en de inhoud van de vragen begreep. Met betrekking tot verzoekers verwijzing naar zijn zeer lage scholingsgraad, dient te worden opgemerkt dat zelfs van personen met een geringe opleiding mag verwacht worden dat zij omtrent belangrijke feiten in hun leven, die de essentie uitmaken van hun asielaanvraag, voldoende coherente en duidelijke informatie kunnen geven. Verzoekers beperkte scholing kan zijn onwetendheid en vaagheid dan ook geenszins verschonen. Waar verzoeker tot slot aanvoert dat hij niet werd geconfronteerd met zijn tegenstrijdige verklaringen tijdens zijn gehoor, merkt de Raad vooreerst op dat dit geen afbreuk doet aan de desbetreffende vaststellingen. Er bestaat voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen verplichting om een asielzoeker op voorhand te confronteren met alle vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Verzoeker geeft trouwens niet aan in welke zin dit gegeven zijn rechten van verdediging schaadt en heeft hoe dan ook de mogelijkheid om

middels zijn verzoekschrift voornoemde tegenstrijdigheden te weerleggen of verklaren, maar blijft desbetreffend in gebreke.

In verband met de vaststelling dat verzoeker uiterst gebrekkige verklaringen aflegde over de werkzaamheden van zijn broer, verwijst verzoeker andermaal naar zijn lage scholingsgraad. Ten tweede voert hij aan dat het logisch is dat zijn broer hem heeft willen beschermen en heeft willen voorkomen dat hij nog meer zou panikeren door hem de details van zijn werkzaamheden voor een Amerikaanse organisatie te onthouden. Verzoeker en zijn familie zouden er voldoende van op de hoogte zijn geweest dat zij op hun hoede moesten zijn vanwege de werkzaamheden van M. A. en dat zij moesten uitwijken naar een veiliger oord. Wat betreft het argument van de lage scholing, kan de Raad volstaan met een verwijzing naar de hoger gemaakte opmerking dienaangaande. Het weze hier benadrukt dat kan worden aangenomen dat verzoeker niet elk detail van zijn broers beroepsleven kent, doch niet dat hij geen preciezere informatie kan verstrekken over de inhoud van diens job. De Raad acht dergelijk gebrek aan kennis niet aannemelijk, gelet op het feit dat verzoeker heeft verklaard dat de werkzaamheden van zijn broer ten grondslag liggen aan zijn beweerde vrees voor de taliban (stuk 5, gehoorverslag, p. 17) en het hier dus de kern van zijn asielrelaas betreft. Ook het argument dat verzoekers broer opzettelijk weinig informatie zou hebben gegeven vanuit de bezorgdheid geen onnodige paniek te zaaien, overtuigt niet. Het houdt geen steek dat M. A. verzoeker niet zou inlichten over de werkzaamheden die aan de basis liggen van hun beider vrees voor vervolging door de taliban, ook niet nadat beiden Afghanistan zijn ontvlucht en sindsdien wekelijks telefonisch contact hebben met elkaar (stuk 5, gehoorverslag, p. 10).

Verzoeker stelt niet te begrijpen waarom het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem heeft verzocht een afdruk te bezorgen van de e-mail middels dewelke verzoekers broer de neergelegde werkdocumenten zou hebben doorgestuurd. Het zou immers duidelijk uit zijn verklaringen blijken dat hij geen idee heeft wat een e-mail is of wat "Gmail" inhoudt buiten het feit dat hij de benaming kent. Hoewel verzoeker zich akkoord had verklaard met dit verzoek, is het volgens hem overduidelijk dat hij niet begrepen had wat van hem werd verwacht, getuige daarvan de e-mail waarin zijn mailadres staat vermeld en die op de dag van het gehoor naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gestuurd (verzoekschrift, stuk 23). Het mailadres met verzoekers naam zou door zijn broer M. A. zijn aangemaakt zodat die op een snelle en goedkope manier de werkdocumenten kon doorsturen. Verzoeker beweert in het opvangcentrum beroep te hebben gedaan op een vriend die wel met het internet kan werken en de e-mails voor hem opent. De Raad stelt vast dat verzoeker, hem tijdens het gehoor gevraagd of zijn broer hem de documenten per post heeft verstuurd, antwoordde: *"Neen, hij heeft ze naar Gmail gestuurd."* Daarop werd hem gevraagd: *"Naar uw Gmail adres?"*, waarop verzoeker antwoordde: *"Neen, naar het Gmail adres van een vriend."* (stuk 5, gehoorverslag, p. 14). De bewering dat verzoekers eigen Gmail-account door zijn broer werd aangemaakt om er documenten naartoe te sturen is dan ook manifest tegenstrijdig met voormelde verklaringen. Het betreft een *post factum* verklaring middels welke verzoeker het bestaan van een eigen e-mailadres klaarblijkelijk in overeenstemming tracht te brengen met zijn eerder verklaarde gebrek aan kennis inzake het internet en het gebruik van e-mails. Aldus verklaart verzoeker niet hoe het feit dat hij over een eigen e-mailadres beschikt te rijmen valt met zijn verklaring niet te weten hoe het internet werkt (stuk 5, gehoorverslag, p. 20). Dat verzoeker de vraag van de dossierbehandelaar niet begrepen zou hebben, acht de Raad bovendien geenszins aannemelijk, aangezien verzoeker tot driemaal toe duidelijk werd gemaakt dat van hem een print van de e-mail van zijn broer werd verwacht en verzoeker tweemaal heeft geantwoord dat dit geen probleem is (*ibid.*, p. 14). Mede gelet op het feit dat verzoeker niet aantoonde dat er tijdens zijn gehoor communicatieproblemen zouden zijn geweest, maakt hij niet aannemelijk dit verzoek verkeerd te hebben begrepen.

Waar verzoeker tijdens zijn gehoor nog als volgt naast de kwestie had geantwoord op de vraag waarom het telefoonnummer van zijn broer niet is opgeslagen in zijn gsm: *"Ik heb het gewoon op een papier geschreven"* (stuk 5, gehoorverslag, p. 11), geeft hij thans aan dat hij voormeld nummer op een briefje bijhoudt omdat hij niet weet hoe hij het moet opslaan in zijn gsm. Dit komt de Raad voor als een loutere *post factum* bewering die niet bij machte is te verklaren waarom verzoeker het telefoonnummer van zijn broer, met wie hij wekelijks beweert te telefoneren, niet heeft opgeslagen in zijn gsm. Dat hij bij zijn verzoekschrift een kopie voegt van een papiertje waarop het telefoonnummer van zijn broer zou genoteerd staan (verzoekschrift, stuk 24), doet daaraan geen afbreuk.

Aldus dient te worden vastgesteld dat verzoeker de familieband met M. A., zijnde de tenaamgestelde van de door hem voorgelegde werkdocumenten, niet aannemelijk maakt. De documenten die door verzoeker bij zijn verzoekschrift werden gevoegd en die volgens hem aantonen dat hij de broer is van M. A., kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Immers, documenten moeten steeds beoordeeld worden in

samenhang met met de verklaringen en hebben derhalve slechts objectieve bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen *in casu* niet het geval is. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat het zonder uitzondering fotokopieën betreft en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën evenmin bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Wat betreft de attesten waarin de auteur zich expliciet identificeert als de broer van verzoeker (verzoekschrift, stuk 11 en 22), moet worden opgemerkt dat deze door eender wie kunnen zijn opgesteld, zodat daaraan hoe dan ook geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Waar verzoeker verwijst naar stukken waaruit zou mogen blijken dat hij en M. A. dezelfde vadersnaam hebben, doet hij geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing opgenomen vaststelling dat een gemeenschappelijke familienaam hoe dan ook geen sluitend bewijs kan vormen van een familieband.

In antwoord op de bedenkingen die in de bestreden beslissing worden gemaakt bij het asielrelaas als dusdanig, laat verzoeker gelden dat hij steeds volledig en accuraat heeft geantwoord op de vragen die hem werden gesteld, stelt hij niet te begrijpen waarom het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen genoegen nam met de informatie die hij gaf en beweert hij niet in te zien welke informatie nog van hem verwacht werd. Hij wijst erop dat hoewel hij inderdaad niet wist hoeveel brieven zijn broer ontving, hij wél wist hoeveel hij er zelf ontvangen had. Hij acht het bovendien normaal dat indien iemand met de dood wordt bedreigd deze persoon getraumatiseerd is en er van hem niet kan worden verwacht *“dat hij hierover met plezier een verhaal in al zijn facetten uit de doeken doet”*. Verzoeker betwist dat zijn verklaringen over de problemen met de taliban weinig doorleefd zouden zijn. Hij geeft aan dat hij op het moment dat hij de betrokken verklaringen aflegde uitgeput was en problemen had met het uiten van emoties door het groot aantal aanwezige personen. Van zodra de dossierbehandelaar en de tolk het lokaal hadden verlaten zou verzoeker onmiddellijk zijn beginnen huilen. De Raad is van oordeel dat bovenstaand algemeen betoog geen afbreuk doet aan verzoekers plicht om zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De vastgestelde vaagheden, inconsistenties en onwetendheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben betrekking op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Daarom kan van verzoeker wel worden verwacht dat hij onder meer kennis heeft van het aantal dreigbrieven dat zijn broer ontving. Het feit dat hij alleen weet hoeveel hij er zelf heeft gekregen doet hier dan ook geen afbreuk aan. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker dienaangaande geen precieze en concrete informatie heeft. Verzoeker brengt evenmin objectieve elementen bij die er op wijzen dat hij daadwerkelijk getraumatiseerd is of dermate vermoeid of geëmotioneerd was ten tijde van zijn gehoor, dat dit een negatieve invloed zou kunnen hebben gehad op zijn verklaringen.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit informatie gevoegd bij het administratief dossier (COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul”* van 19 november 2015) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt die op regelmatige basis wordt aangedaan door passagiersvliegtuigen.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kabul, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul”* van 19 november 2015 en EASO *Country of Origin Information Report: Afghanistan. Security Situation* van januari 2016, gevoegd

bij het administratief dossier respectievelijk de aanvullende nota van de verwerende partij), dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen 'high profile' doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk 'collateral damage' onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Het algemene artikel over de Afghaanse oorlog is niet bij machte afbreuk te doen aan de specifieke informatie omtrent Kabul.

In de mate dat bepaalde door verzoeker neergelegde stukken betrekking hebben op de veiligheidssituatie in de regio Laghman (verzoekschrift, stukken 5-8), merkt de Raad op dat deze niet relevant zijn daar hij van oordeel is dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen waar hij over een veilige en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Kabul, de hoofdstad van Afghanistan, vestigt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"(...) Ter zake dient er opgemerkt te worden dat u essentiële informatie achterhoudt voor het Commissariaat-generaal. U verklaarde dat u nooit hebt moeten werken in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p.6). Gevraagd hoe u financieel rondkwam als u nooit hebt gewerkt, antwoordde u dat uw broer werk had (gehoorverslag CGVS, p.6). U stelde dat M.(...) A.(...) u, uw moeder en uw andere broer M.(...) S.(...) - die tevens universitaire studies zou hebben gevolgd -, onderhield (gehoorverslag CGVS, p.6, 10 en 12). Gevraagd of u zelf ooit werk hebt gezocht, antwoordde u negatief (gehoorverslag CGVS, p.6). U voegde daaraan toe dat u niet onderricht bent en dat uw broers niet wilden dat u als arbeider zou werken (gehoorverslag CGVS, p.6). Volgens uw verklaringen hield u zich bezig met inkopen te doen, thuis te werken, cricket te spelen en te vissen in de rivier met uw vrienden (gehoorverslag CGVS, p.6-7). Voorts verklaarde u dat u het bedrag van 16.000 dollar voor de reis van u en uw broer M.(...) S.(...), in één keer zou hebben betaald aan de smokkelaar dankzij het spaargeld dat M.(...) A.(...) opzij kon leggen (gehoorverslag CGVS, p.16-17). Zoals hierboven vastgesteld, hebt u echter geenszins aannemelijk gemaakt dat M.(...) A.(...) uw broer is. Bovendien blijkt u over een smartphone en een e-mailadres te beschikken, wat moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met uw bewering analfabeet te zijn (Verklaring DVZ, d.d. 22/06/2015, vraag 11). Gelet op voorgaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u het Commissariaat-generaal volledig in het

ongewisse laat over de manier waarop u financieel rondkwam in Afghanistan en over uw scholingsgraad en werkelijke levensomstandigheden aldaar. Dat u doelbewust deze informatie achterhoudt, doet vermoeden dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst op een kapitaalkrchtig netwerk kan steunen. Aldus kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat u, een alleenstaande, jongvolwassen man die tot de Pasjtoense meerderheid behoort (gehoorverslag CGVS, p.3 en 7) en die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, zich in de hoofdstad Kabul kan vestigen teneinde zich te onttrekken aan de situatie in uw regio van herkomst en aldaar in uw levensonderhoud te voorzien. Uw loutere bewering dat u niet bekend bent met andere regio's in Afghanistan dan met uw regio van herkomst (gehoorverslag CGVS, p.22), doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u bewust geen zicht biedt op uw werkelijke scholingsgraad, werkervaring en het familiaal en financieel netwerk waarop u bij een eventuele hervestiging in Kabul zou kunnen terugvallen. (...)".

Gelet op bovenstaande passage uit de bestreden beslissing, kan verzoeker niet voorhouden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn persoonlijke omstandigheden niet in acht zou hebben genomen bij het beantwoorden van de vraag of van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in Kabul vestigt.

Verzoeker voert aan dat hij nog nooit in Kabul is geweest en dat hij daar geen familie of vrienden heeft waarop hij kan steunen. Hij wijst erop dat hij ongeschoold is, nauwelijks tot niet kan lezen of schrijven en behalve het verrichten van enkele huishoudelijke taken geen enkele werkervaring heeft. Volgens verzoeker zou het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit het feit dat hij over een smartphone en een e-mailadres beschikt afleiden dat hij informatie achterhoudt over zijn scholingsgraad en werkelijke levensomstandigheden en bij terugkeer naar zijn land van herkomst op een kapitaalkrchtig netwerk kan steunen, welke redenering verzoeker "*kort door de bocht*" noemt. Hij betoogt dat men niet moet kunnen lezen of schrijven om met een smartphone te kunnen werken. De Raad wijst verzoeker erop dat hoger is komen vast te staan dat hij de familieband met M. A. niet aannemelijk heeft gemaakt, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn bewering door M. A. financieel te worden onderhouden en dat het geld voor de reis (16000 dollar) spaargeld door het werk van zijn broer was. Daarnaast kon worden vastgesteld dat verzoekers beweerde ongeletterdheid wordt tegengesproken door het feit dat hij in het bezit is van een smartphone en over een e-mailadres beschikt. Het zijn deze vaststellingen samen, en niet slechts het argument aangaande de smartphone en het e-mailadres zoals verzoeker ten onrechte suggereert, die tot de conclusie leiden dat verzoeker de Belgische asielinstanties bewust in het ongewisse laat over de manier waarop hij financieel rondkwam in Afghanistan, alsook over zijn scholingsgraad en werkelijke levensomstandigheden aldaar. Waar verzoeker herhaalt dat hij niet weet hoe hij een gsm-nummer moet opslaan in zijn smartphone en dat zijn e-mailaccount werd aangemaakt door zijn broer en hij volledig afhankelijk is van een vriend voor het gebruik ervan, doet hij geen afbreuk aan hetgeen in antwoord op deze argumenten hoger werd uiteengezet. In de mate dat verzoeker voormelde vaststellingen niet weerlegt, weerlegt hij evenmin het vermoeden dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst op een kapitaalkrchtig netwerk kan steunen. Aangezien verzoeker er niet in slaagt de familieband met zijn broer, die volgens verzoekers verklaringen in Afghanistan de kostwinnaar was en waardoor verzoekers familie de reis van 16 000 dollar met spaargeld kon betalen, aan te tonen, moet worden aangenomen dat verzoekers familie in Afghanistan niet onbemiddeld is. Wat betreft het feit dat verzoeker in Kabul geen familie of vrienden heeft waarop hij kan steunen dient herhaald dat in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gesteld: "*UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.*".

Verzoeker citeert uit, en verwijst naar, diverse bij zijn verzoekschrift gevoegde artikels en rapporten om te betogen dat hij in mensonwaardige omstandigheden zal terechtkomen in geval van een terugkeer naar Kabul (verzoekschrift, stukken 25-28). Hij laat evenwel na *in concreto* aan te tonen dat hij bij een hervestiging in Kabul zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij op zich een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker laat na voormelde artikels en rapporten met algemene strekking op zijn persoonlijke situatie te betrekken. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat hoe dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden

aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF